A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2016. november 9.*

„Előzetes döntéshozatal — 1999/44/EK irányelv — Fogyasztási cikkek adásvétele és a kapcsolódó jótállás — Hatály — Az »eladó« fogalma — Közvetítő — Kivételes körülmények”

A C-149/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d’appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2015. március 30-án érkezett, 2015. március 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

Sabrina Wathelet

és

a **Garage Bietheres & Fils SPRL** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, M. Berger (előadó), A. Borg Barthet, E. Levits és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a belga kormány képviseletében J. Van Holm és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Roussanov és G. Goddin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. április 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1999. L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.) 1. cikke (2) bekezdése c) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Sabrina Wathelet és a garage Bietheres & Fils SPRL (a továbbiakban: Bietheres garázs) között egy használt gépjármű értékesítése tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1999/44 irányelv (9) preambulumbekezdése értelmében:

„ […] a fogyasztási cikk szerződésszerűségéért az eladónak közvetlenül felelnie kell a fogyasztóval szemben; mivel ez olyan hagyományos megoldás, amely beágyazódott a tagállamok jogrendjébe; mivel mindazonáltal az eladó a nemzeti jogokban előírtak szerint visszkereseti igényt [helyesen: jogorvoslati jogot] támaszthat a gyártóval, az őt ugyanabban a szerződésláncban megelőző korábbi eladóval vagy más közvetítővel szemben, kivéve, ha erről a jogáról lemondott; mivel az irányelv nem érinti az eladó, a gyártó, egy előző eladó vagy más közvetítő közötti viszonylatban a szerződéskötési szabadság elvét; mivel annak szabályait, hogy az eladó kivel szemben és hogyan érvényesítheti visszkereseti igényét [helyesen: jogorvoslati jogát], a nemzeti jogokban kell meghatározni”.

4 Az 1999/44 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Ezen irányelv célja a fogyasztási cikkek adásvételének [helyesen: adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak az] egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében a belső piac keretében.”

5 Az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja úgy határozza meg az „eladó” fogalmát, hogy az „minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely szerződés alapján gazdasági vagy szakmai tevékenysége keretében fogyasztási cikkeket értékesít”.

6 Az 1999/44 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Az eladó köteles a fogyasztónak az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket átadni.”

7 Az említett irányelvnek a „Visszkereseti igény” [helyesen: „A jogorvoslathoz való jog”] című 4. cikke előírja:

„Ha az utolsó eladó a gyártó, a szerződésláncban őt megelőző korábbi eladó vagy más közvetítő cselekménye vagy mulasztása miatt felel a fogyasztóval szemben, jogosult [helyesen: jogorvoslati jogát] érvényesíteni a szerződésláncban a felelős személlyel (személyekkel) szemben. A felelős személyt (személyeket), akivel (akikkel) szemben az utolsó eladó visszkereseti igényt [helyesen: jogorvoslati jogot] érvényesíthet, valamint a vonatkozó eljárást és annak feltételeit a nemzeti jogban kell meghatározni.”

8 Az 1999/44 irányelvnek a „Nemzeti jog és minimális védelem” címet viselő 8. cikke a következőket mondja ki:

„(1) Az ezen irányelvben biztosított jogok nem érintik a fogyasztó olyan egyéb jogait, amelyek őt a szerződéses és szerződésen kívüli felelősséget szabályozó nemzeti jogi előírások szerint megilletik.

(2) A fogyasztók magasabb szintű védelme érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak vagy tarthatnak hatályban.”

A belga jog

9 A code civil (polgári törvénykönyv) 1649a. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. § A jelen szakasz azokra az adásvételekre alkalmazandó, amelyek keretében az eladó fogyasztási cikkeket értékesít a fogyasztó részére.

2. § E szakasz alkalmazásában:

[…]

(2) »eladó«: minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely szakmai vagy gazdasági tevékenysége keretében fogyasztási cikkeket értékesít.”

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10 2012 áprilisában S. Wathelet fogyasztói minőségben használt gépjárművet szerzett be a Bietheres garázstól. Az e gépjármű eladási árának megfelelő 4000 eurót S. Wathelet megfizette az említett garázsnak. A garázs S. Wathelet számára nem adott sem nyugtát, sem fizetési bizonylatot, sem értékesítési számlát.

11 A Bietheres saját költségén műszaki vizsgára vitte a gépjárművet. A nyilvántartásba vétel iránti kérelmet benyújtotta az illetékes belga hatósághoz, amelynek költségét S. Wathelet fizette.

12 2012 júliusában, amikor még S. Wathelet nem kapta meg a számlát, a szóban forgó gépjármű műszaki hibás lett, és azt S. Wathelet a Bietheres garázsba vitte javítás céljából. A garázs motorhibát állapított meg.

13 Amikor S. Wathelet el akarta hozni megjavított gépjárművét, a javítási költségekre vonatkozó 2000 euró összegű számlát adtak át neki. S. Wathelet azon okból nem fizette ki a számlát, hogy az említett költségeket a Bietheres garázsnak mint e gépjármű eladójának kell megfizetnie.

14 Ez alkalommal S. Wathelet-t arról tájékoztatták, hogy a gépjármű soha nem volt az említett garázs tulajdona, amely azt nem saját, hanem M.-C. Donckels magánszemély nevében és javára értékesítette. A Bietheres garázs csak közvetítőként járt el.

15 A kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy M.-C. Donckels nem kapta meg az eladási árnak megfelelő teljes összeget, mivel a Bietheres garázs 800 eurót visszatartott a gépjármű eladásra történő kínálása céljából elvégzett javítások fejében.

16 2012. november 17-i S. Wathelethez címzett levelében a Bietheres garázs megerősítette, hogy a szóban forgó értékesítésben közvetítői szerepet játszott. Ezenfelül azt állította, hogy a motorhiba a magánszemélyek közötti használt személygépkocsi adásvételével együtt járó szokásos kockázatnak minősül. Következésképpen továbbra is megtagadta, hogy visszaadja a gépjárművet S. Wathelet-nek addig, amíg a javításra vonatkozó számlát teljes egészében ki nem egyenlíti. A Bietheres garázs leveléhez egy 4000 eurót feltüntető számlát mellékelt, amelyen kézírással szerepelt a magánszemély tulajdonos, valamint S. Wathelet keresztneve és vezetékneve, e dokumentum azonban csak M.-C. Donckels aláírását tartalmazta.

17 2012 decemberében a Bietheres garázs a tribunal de première instance de Verviers (verviers-i elsőfokú bíróság, Belgium) elé idéztette S. Wathelet-t a javításra vonatkozó számla kiegyenlítése céljából, amely számla összege a törvényes kamatokkal növelve 2000 eurót tett ki.

18 A tribunal de première instance de Verviers-hez benyújtott keresetlevéllel S. Wathelet viszontkeresetet nyújtott be, amelyben a gépjárműre vonatkozó adásvételi szerződés felbontását, valamint az általa megfizetett 4000 euró kamatokkal növelt összegének visszafizetését, továbbá 2 147,46 euró kamatokkal növelt összegű kártérítés megfizetését kérte. S. Wathelet egyébiránt a Bietheres garázs által benyújtott kereseti kérelmek megalapozottságát is vitatta.

19 A tribunal de première instance de Verviers S. Watheletet a javításra vonatkozó számla kamatokkal megnövelt összegének megfizetésére kötelezte, és elutasította viszontkeresetét. S. Wathelet ezen ítélet ellen fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

20 E bíróság megállapította, hogy S. Wathelet a code civil értelmében vett „fogyasztó”, a gépjármű pedig az e jogszabály értelmében vett „fogyasztási cikk”. E bíróság egyébiránt megállapította, hogy a Bietheres garázs szakmai vagy gazdasági tevékenységén belül fogyasztási cikkeket értékesít.

21 A Bietheres garázs ezzel szemben vitatja, hogy fél lett volna a szerződésben, és hangsúlyozza, hogy a szóban forgó gépjármű tulajdonosa, M.-C. Donckels bizományban hagyta telephelyén a gépjárművet, tehát magánszemélyek közötti értékesítésről volt szó.

22 A kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal azt állítja, hogy komoly, pontos és egybehangzó vélelem szól amellett, hogy S. Wathelet-t az adásvételi szerződés megkötésekor nem tájékoztatták arról a tényről, hogy magánszemélyek közötti adásvételre került sor.

23 E körülmények között a cour d’appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A fogyasztási cikkek »eladójának« a belga Code civil 1649a. cikke szerinti fogalmát, amelyet a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44 európai irányelvet átültető 1994. szeptember 1-jei, »a fogyasztási cikkek adásvétele esetén a fogyasztók védelméről« szóló törvény iktatott be, úgy kell-e értelmezni, hogy az nem csak arra a szakmai tevékenységén belül eljáró személyre vonatkozik, aki eladói minőségében egy fogyasztási cikk tulajdonjogát átruházza a fogyasztóra, hanem arra a szakmai tevékenységén belül eljáró személyre is, aki egy nem szakmai tevékenységén belül eljáró eladó érdekében közvetítőként lép fel, függetlenül attól, hogy közreműködéséért díjazásban részesül-e, vagy sem, és attól is, hogy előzetesen tájékoztatta-e a lehetséges vevőt arról, hogy az eladó magánszemély?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

24 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az ügy irataiból az tűnik ki, hogy a szóban forgó használt gépjármű tulajdonosa M.-C. Donckels volt, és nem a Bietheres garázs, és hogy – következésképpen – magánfelek közötti adásvételről volt szó, a Bietheres garázs pedig csak közvetítőként járt el.

25 Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy az eladási árat a szóban forgó gépjármű eladásra történő kínálata érdekében végzett javítási munkák költségeinek levonása után kifizették a gépjármű tulajdonosának. Ezenfelül az ügy iratai egyáltalán nem teszik lehetővé azon következtetés levonását, miszerint a Bietheres garázst a gépjármű tulajdonosa nem jogosította fel a gépjármű eladására.

26 Ebből következik, hogy az alapügyben a Bietheres mint eladó vagy szolgáltató lépett fel egy fogyasztási cikk értékesítése során, az említett fogyasztási cikk eladójának nevében és javára eljárva, aki az ezen értékesítésre feljogosító egyszerű magánszemély volt.

27 Azt kell tehát megvizsgálni, hogy ilyen körülmények között a fogyasztási cikket megvásároló fogyasztó részesül-e az 1999/44 irányelv által biztosított védelemben, abban az értelemben, hogy a közvetítő minősülhet-e az említett irányelv értelemben vett eladónak.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből az következik, hogy a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést egy sajátos fogalmat illetően az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a szóban forgó rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Brüstle-ítélet, C-34/10, EU:C:2011:669, 25. pont; 2015. október 15-i Axa Belgium ítélet, C-494/14, EU:C:2015:692, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Mivel az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja úgy határozza meg az „eladó” fogalmát, hogy nem utal a nemzeti jogokra az e fogalomnak adandó jelentést illetően, ezen irányelv alkalmazásában önálló uniós jogi fogalomnak kell minősíteni, amelyet az Unió területén egységesen kell értelmezni.

30 Ezenfelül, jóllehet az „eladó” fogalma más uniós jogi aktusokban is szerepel, az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontjában foglalt sajátos meghatározás kizárólag ebben az irányelvben található meg. Amint azt a főtanácsnok is kiemelte indítványának 43. pontjában, olyan egyedi fogalomról van szó, amelyet az ezen irányelv által követett célok fényében, valamint az „eladó” által az említett irányelv keretében betöltött sajátos funkcióra figyelemmel kell értelmezni.

31 Az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja szerint eladó „minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely szerződés alapján gazdasági vagy szakmai tevékenysége keretében fogyasztási cikkeket értékesít”.

32 Meg kell állapítani, hogy az „eladó” így meghatározott fogalma objektív jellegű (lásd analógia útján; 2015. szeptember 3-i Costea-ítélet, C-110/14, EU:C:2015:538, 21. pont, 2015. november 19-i C-74/15, Tarcău-végzés, EU:C:2015:772, 27. pont), amely olyan elemeken alapul, mint például valamely „szerződés” megléte, egy „fogyasztási cikk” értékesítése, illetve valamely „szakmai vagy gazdasági tevékenység” megléte.

33 Az igaz, hogy ez a fogalom nem utal a közvetítő fogalmára. Nagyobb általánosságban, az 1999/44 irányelv nem tartalmazza a „közvetítő” fogalmát, bár az szerepel ezen irányelv (9) preambulumbekezdésében, illetve 4. cikkében. Az irányelvnek sem tárgya a közvetítőnek a fogyasztóval szembeni felelőssége az adásvételi szerződés keretében.

34 Az is igaz, hogy – amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutatott indítványának 51. pontjában – e megállapítás önmagában nem zárja ki, hogy az „eladónak” az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett fogalmát úgy is lehet értelmezni, hogy az magában foglal egy olyan eladót vagy szolgáltatót, aki valamely magánszemély nevében és javára jár el, amennyiben a fogyasztó szempontjából úgy jelenik meg, mint aki szerződés alapján valamely fogyasztási cikket értékesít gazdasági vagy szakmai tevékenysége keretében. Ily módon eljárva ugyanis összezavarhatja a fogyasztót, és azt a téves képzetet keltheti benne, hogy eladóként jár el mint a fogyasztási cikk tulajdonosa.

35 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az 1999/44 irányelv1. cikke (2) bekezdése c) pontjának megfogalmazásával nem ellentétes ez az értelmezés.

36 Másodsorban azt kell megállapítani, hogy az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdése c) pontjának teleologikus értelmezése, tekintettel az irányelv célkitűzésére, vagyis a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosítására (2013. október 3-i Duarte Hueros ítélet, C-32/12, EU:C:2013:637, 25. pont) megerősíti e rendelkezésnek a 34. pontban adott értelmezését.

37 Ugyanis az 1999/44 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 3. cikke értelmében az eladó a fogyasztó részére az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket köteles átadni, szerződésszerűség hiányában ez utóbbi rendelkezés (3) bekezdés köteles a cikket kijavítani vagy kicserélni. Ily módon az említett irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja meghatározza azon személyek körét, akikkel szemben a fogyasztó érvényesítheti az ezen irányelvből eredő jogait. Következésképpen elengedhetetlen az a tény, hogy a fogyasztó megismerje az eladó személyazonosságát, különösen pedig annak magánszemély, illetve eladó vagy szolgáltató minőségét, annak érdekében, hogy a fogyasztó számára lehetővé váljon, hogy az 1999/44 irányelv által nyújtott védelemben részesüljön.

38 Amennyiben tehát valamely eladó vagy szolgáltató az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között egy magánszemély tekintetében közvetítőként lép fel, az a tény, hogy a fogyasztónak nincs tudomása arról, hogy az eladó vagy szolgáltató milyen minőségben vesz részt az értékesítésben, megfosztja a fogyasztót az 1999/44 irányelv által biztosított jogaitól, amelyek ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése értelmében kötelező jellegűek.

39 E tekintetben, annak érdekében, hogy hatékony védelmet lehessen biztosítani a fogyasztónak az 1999/44 irányelv keretében, az szükséges, hogy a fogyasztó tájékozott legyen azon vonatkozásban, hogy a tulajdonos magánszemély. Ezen értelmezés biztosítja az említett irányelv tényleges érvényesülését, és megfelel a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatának, miszerint a fogyasztóvédelmet illetően az uniós irányelvek által létrehozott védelmi rendszer azon az elven alapszik, hogy a fogyasztó az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van, mind tárgyalási lehetőségei, mind pedig tájékozottsági szintje tekintetében (az 1999/44 irányelvet illetően lásd: 2015. június 4-i Faber-ítélet, C-497/13, EU:C:2015:357, 42. pont).

40 A tájékozottságot illetően ugyanis jelentős egyenlőtlenség áll fenn a fogyasztó és a közvetítőként eljáró eladó vagy szolgáltató között, különösen akkor, ha a fogyasztót nem tájékoztatták arról a tényről, hogy az eladott fogyasztási cikk tulajdonosa valójában magánszemély.

41 Ily módon az alapügyben szereplőkhöz hasonló körülmények között, amikor is a fogyasztó könnyen tévedésbe ejthető, figyelemmel az eladás lebonyolításának módjára, a fogyasztónak magasabb szintű védelmet kell biztosítani. Következésképpen az eladónak az 1999/44 irányelv értelmében vett felelősségét ki kell terjeszteni a közvetítőre, akinek a fogyasztó tekintetében történő fellépése azzal a kockázattal jár, hogy összezavarja a fogyasztót, és azt a képzetet keltheti benne, hogy a fogyasztási cikk tulajdonosának minőségével bír.

42 Az ellenkező értelmezés, amely – mindenesetre – a közvetítőként eljáró eladót vagy szolgáltatót kizárja az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdése c) pontjának hatálya alól, sértené a fogyasztóvédelemre vonatkozó uniós szabályozás által követett és az EUMSZ 169. cikkben rögzített globális célkitűzést, nevezetesen a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosítását, következésképpen a fogyasztók bizalmát.

43 Harmadsorban, a közvetítőnek a fellépéséért járó díjazás kérdését illetően meg kell állapítani, hogy ez a díjazás, amely a magánszemély tulajdonos és a közvetítő közötti szerződéses viszony tárgyát alkotja, főszabály szerint nem tartozik az 1999/44 irányelv hatálya alá. Ily módon, amint azt az osztrák kormány és az Európai Bizottság is hangsúlyozta, az a tény, hogy a közvetítői minőségben eljáró eladót vagy szolgáltatót díjazzák fellépéséért, vagy sem, nem releváns annak meghatározása tekintetében, hogy ez utóbbi az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett „eladónak” minősül-e.

44 A hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben az eladó vagy szolgáltató az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett „eladónak” minősíthető-e, amennyiben nem tájékoztatta megfelelően a fogyasztót arról, hogy nem tulajdonosa a szóban forgó fogyasztási cikknek, amiből az következik, hogy e bíróságnak az ügy összes körülményét figyelembe kell vennie (lásd analógia útján: 2015. június 4-i Faber-ítélet, C-497/13, EU:C:2015:357, 38. és 39. pont). E tekintetben elsősorban a következők lehetnek relevánsak annak meghatározása céljából, hogy a fogyasztó képes volt-e annak megértésére, hogy a közvetítő egy magánszemély nevében és javára jár el: a közvetítő részvételének szintje és erőkifejtésének intenzitása az értékesítésben, azon körülmények, amelyek között a fogyasztási cikket a fogyasztónak bemutatták, valamint a fogyasztó magatartása.

45 A fentiekre figyelemmel az „eladónak” az 1999/44 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az egy magánszemély nevében és javára közvetítőként eljáró olyan eladóra vagy szolgáltatóra is vonatkozik, aki nem tájékoztatta megfelelően a fogyasztót-vásárlót arról a tényről, hogy az értékesített fogyasztási cikk tulajdonosa magányszemély, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, az ügy összes körülményének figyelembevétele mellett. Ez az értelmezés nem függ attól a kérdéstől, hogy a közvetítő kap-e díjazást fellépéséért, vagy sem.

A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

Az „eladónak” a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében vett fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az egy magánszemély nevében és javára közvetítőként eljáró olyan eladóra vagy szolgáltatóra is vonatkozik, aki nem tájékoztatta megfelelően a fogyasztót-vásárlót arról a tényről, hogy az értékesített fogyasztási cikk tulajdonosa magányszemély, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, az ügy összes körülményének figyelembevétele mellett. Ez az értelmezés nem függ attól a kérdéstől, hogy a közvetítő kap-e díjazást fellépéséért, vagy sem.

Aláírások